

Diễm Phim
PBN-116: NỤ CƯỜI ĐẦU NĂM hay TIẾNG KHỐC ĐẦU NĂM
Paris by Night 116 bị chửi tơi tả...
Phương Tùng

Lời giới thiệu: Chưa bao giờ đọc một bài phê bình nào mà chửi thậm tệ như bài này.

Chửi không nương tay, chửi tàn mạt, chửi không thương tiếc, chửi ngóc đầu lên không nổi, chửi nghe mà muốn độn thổ, chửi như tát nước vào mặt, chửi tàn con gió lốc, chửi như bôi tro trát trấu vào mặt, chửi tàn bạo, chửi gục mặt....

Phê bình thì cũng vừa vừa phai phôi thôi cho người ta đỡ xấu hổ để còn phục thiện sửa chữa. Ông này mang hết sức bình sinh ra mà... chửi chứ không phải phê bình, nhiều khi còn dùng những danh từ hơi quá đáng làm cho bài phê bình trở nên một bài... chửi cho đã miệng, chửi như trút bỏ hận thù từ đời kiếp nào mất đi tính xây dựng của một nhà phê bình chân chính.

Ngoài việc phê bình các nghệ sĩ ông ta còn quá đà... chửi luôn cả các khán giả nữa thì thật là quá đáng và... quá hớ! Xin mời đọc thật kỹ đoạn chót ông ta chửi khán giả.

Chuyện Trung Tâm Thúy Nga “sang tay chửi” cho VC thì đã rõ ràng qua cuốn DVD 116 này, điều đó chắc khó chối cãi.

Chỉ là ý kiến cá nhân, xin mời quý bác đọc và cho ý kiến.

Dưới đây là bài bình luận về Paris by Night 116, cuốn mới nhất của TT Thúy Nga. Và dù có bị chê bai thậm tệ đến thế nào chăng nữa thì cũng xin mời mọi người đọc cho đến hết. Cùng <http://vietbf.com> khám phá thêm.

Khuyết danh

Như đã hứa sẽ viết “bình luận” về DVD của Trung Tâm Thúy Nga (PBN-116) công hiến bạn đọc xa gần, nếu như bạn vì “u mê” cùng 1 trung tâm chuyên hát nhép, vì nó sẽ không thích hợp cho bạn đâu, bài viết sẽ làm bạn tủi hổ vì trình độ “chó hùa” của bạn...

Và bài viết này Phương Tùng sẽ đánh dấu, sau đó các bạn có thể đọc thêm trong phần ghi chú cuối bài nhé. Nhưng trước khi đọc bài viết, xin mời các bạn cùng kiểm duyệt qua phần “menu” song list của DVD-PBN-116 chủ đề: Nụ Cười Đầu Năm, và có những bài không xứng đáng để “bình luận” tôi sẽ “SKIP” nhé các bạn.

<http://xemphimmienphi.net/xem-online/nu-cuoi-dau-nam-paris-by-night-116-18946-1-1.html>

Ông bà xưa có câu:

Người ta tuổi Ngọ tuổi Mùi Riêng em sao lại ngậm ngùi tuổi Thân?

Có lẽ vì vậy mà mới chuẩn bị bước qua năm Bính Thân thôi mà trung tâm Thúy Nga đã bị vấp ngã quá nặng nề khi làm chương trình 116 - Hải Kịch. Tiết mục mở màn là 1 sự si nhục đến tất cả phụ nữ Việt Nam mà tôi không hiểu sao khán giả vẫn có thể nhe răng như chó luộc để cười. Thường khi nói đến người phụ nữ Việt là phải nhớ đến Tứ Đức, còn đây các diễn viên giả nữ đều quá xấu (Dung) và quá thô thiển (Hạnh), Công và Ngôn thì chắc chắn là không có rồi vì hát nhép và lộ bịch như vậy thì chỉ có thể chọc cho khán giả chân chính tặng cho vài bạt tai mà thôi. Mặc dù những nhân vật của phiên bản chính cũng chẳng đẹp đẽ, danh giá gì nhưng qua sự hóa thân của những nam diễn thì càng trở nên tồi tệ và đầy phản cảm. Nếu các anh muốn thỏa mãn sở thích giả gái của mình thì nên tìm đến những Dragqueen show sẽ hay hơn. Ở đây là 1 sân khấu lớn (theo quảng cáo và tăng bốc) và chương trình có thu hình nên không giới hạn độ tuổi của khán giả mà các anh phô bày những thể ngòi banh chành, lộ quần lót(1) lộ liễu như vậy là vô cùng tổn hại đến thuần phong mỹ tục.

Đến ca khúc Mùa Xuân Xa Quê, tôi vốn dĩ rất yêu thích tiếng hát Mai Thiên Vân nhưng lần này tôi thất vọng lắm, nghe cô hát với Hoài Lâm tôi có cảm giác như mình đang nghe 1 câu chuyện loạn luân vì giọng hát của Mai Thiên Vân quá chắc, quá già dặn khi hát chung với 1 giọng hát non nớt giống như hai mẹ con đang hát 1 chuyện tình, nghe rất nghịch lỗ tai. Thêm nữa, tôi và các bạn có thể hiểu rằng Hoài Lâm để có được chỗ đứng như ngày hôm nay thì em đã phải đánh đổi bằng những gì nhưng tôi vẫn thật lòng khuyên em đừng theo nghiệp cầm ca nữa vì chất giọng em không phù hợp làm ca sĩ đầu(2), dù sao cũng đã có người bao bọc rồi thì an phận ở nhà theo nghiệp cầm C. sẽ an nhàn hơn em ạ.

Minh Tuyết và Bằng Kiều vẫn cũ rích trong những bản nào tình không có gì mới mẻ. Từ cách hát đến cách diễn, tone nhạc vẫn y như những ngày xa xưa ấy khi 2 người lần đầu song ca. Tiết mục không gọi là dở nhưng không cuốn hút người xem vì đã quá nhàm chán.

Sang đến vở hài kịch Tô Ánh Nguyệt Remix, thú thật khi xem xong vở kịch này tôi phải vội vàng đi thấp nhang xin lỗi cô soạn giả Trần Hữu Trang vì tôi đã lỡ đại ngòi xem những thằng hề và con rối si nhục, chà đạp lên tác phẩm của ông. Đầu tiên là tôi kịch liệt lên án cô Ngọc Giàu vì dù sao đi nữa khi ở trong nước thì cô cũng đã được phong tặng danh hiệu NSND và hơn nữa thế kỷ theo nghiệp cầm ca của cô mà cô vẫn có thể hòa theo mấy thằng hề để vào vai diễn này và càng tồi tệ hơn cho cô là cô còn không minh mẫn thuộc tuồng để diễn nữa nên suy xét cho cùng thì cô còn không đáng mặt 1 thằng hề. Cô có thể nhìn lại NSND Bạch Tuyết để làm gương, cô và cô Ba là hai nghệ sĩ cùng thời, cùng danh hiệu NSND nhưng cô Ba nhờ có học hơn cô nên có thêm cái bằng Tiến Sĩ vì

vậy cho đến ngày hôm nay cô Bạch Tuyết vẫn cao cao tại thượng với những Dương Vân Nga, cô Lựu, cô vẫn có thể hút hồn hàng triệu khán giả mộ điệu cải lương với những vai diễn đã làm nên tên tuổi. Còn riêng cô NSND Ngọc Giàu, cô có nghề mà không biết giữ nghề nên bị Tổ lấy dần đi nghiệp nên cô phải trầm luân mà ngụp lặn với mấy thằng hề để làm 1 con hề cái rẻ tiền. Đến Trần Thành, tôi biết anh rất thích làm đàn bà nhưng hình ảnh đàn bà mà anh thể hiện là thứ trác nết, loại lằng loàn, cái thứ làm dĩ mà không có license nên anh đừng hóa thân vào những nhân vật nữ kinh điển của nghệ thuật nữa, nói thật rất tội nghiệp cho họ và đau lòng cho tác giả lắm anh à. Cách đây không lâu, anh cũng đã dính chuyện lùm xùm khi có người chê anh diễn phản cảm tại 1 quán bar ở Việt Nam và anh đã cậy bè cậy đảng tru tréo như 1 đàn chó hùa để phản bác lại người nhận xét (nhưng rất tiếc, có bao nhiêu đàn chó hùa theo anh và con Xuân Mai 3D anh nhỉ). Vậy còn lần này, với những hành động cử chỉ rất lộ bịch và kịch cớm như vậy thì anh biện minh như thế nào, có con chó nào dám ra sữa giải vậy cho anh hay không, khi tôi đã lên tiếng? Hay anh cho rằng làm 1 người phụ nữ hiện đại là phải ra đường vén quần lên tới háng, 2 tay nâng đẩy ngực mới là hợp thời. Xin lỗi, thử anh về nhà nói mẹ anh ra đứng giữa đường làm lại những động tác như anh xem bố anh phản ứng như thế nào để anh có thể rút kinh nghiệm cho những lần sau anh lưu diễn tại Hải Ngoại anh nhé (khán giả trong nước vì cực nhọc, nên cần mua vui rẻ tiền). Còn Anh Đức thì muôn đời cũng chỉ diễn những vai phụ, vai lót mà thôi vì Anh Đức thật sự không có duyên, diễn xuất cứng cộng thêm không có mảng miếng chọc cười, có được vài ba câu nói ăn tiền là vỡ nào cũng thấy lập đi lập lại, không có gì mới mẻ. Kết luận của cá nhân tôi đây là 1 vở diễn vô cùng nhằm với khán giả và tội đĩnh mất dạy đối với cố soạn giả Trần Hữu Trang.

Sang đến ca khúc Lười do Tuấn Anh trình bày, đây thật sự là 1 bài phân của nghệ thuật, tôi không hiểu sao nó lại có thể xuất hiện trên 1 sân khấu được coi là lớn nhất của cộng đồng VN tại Hải Ngoại. Không biết tác giả và ca sĩ thể hiện bài hát này đã phải chi ra bao nhiêu tiền để được xuất hiện trên sân khấu, Một bài hát không đầu và không đuôi, không có nội dung trộn lẫn với những note nhạc bát nháo tạo thành 1 bài hát xài bản đem trảy trét vào lỗ tai của đám khán giả tai lừa ngu dốt, ngồi ngoác miệng ra cười như đười ươi cầm ống (tiểu).

Chuyến xe lam chiều với Châu Ngọc Hà đúng ra là 1 ca khúc hay nhưng do người hát không chuyên tải được cảm xúc nên trở thành nhạt nhẽo vô vị. Các ca sĩ trẻ ngày nay luôn mắc sai lầm khi hát những ca khúc trữ tình trước 1975 (nhạc vàng, nhạc sến) là kéo dài giọng để thêm vẻ bi thương, nhưng xin thưa cùng các bạn là các bạn đã lầm, sở dĩ các bậc ca sĩ chú bác ngày xưa họ có thể thành danh là vì họ có bản sắc riêng của từng người, họ ca diễn không trùng lặp. Khi thể hiện những nhạc phẩm u buồn hay tình tứ thì cảm xúc truyền qua tiếng hát của họ được xuất phát từ nội tâm, từ những rung động chân thật, không phải cố tình bi lụy như các cô các cậu thời bây giờ(3). Ai ai cũng hát có 1 kiểu, nghe riết rồi tôi chẳng còn phân biệt được ai vào với ai nữa.

Ca sĩ Khánh Lâm (Phuong Lam thưở trước hát cho TT Làng Văn) vẫn như ngày nào không có gì thay đổi dù anh đã tốn khá nhiều tiền của cho việc trùng tu nhan sắc. Nếu tôi nhớ không lầm thì đây là lần thứ 2 tôi nhắc đến tên anh trong bài viết của tôi, mà chê hoài thì cũng thấy ngượng ngùng cho anh nhưng mà thật sự không chê thì không được. Đồng ý với anh là ca sĩ nam thì không cần phải ngoại hình bắt mắt lắm nhưng ít ra thì cũng phải sáng sủa sắc sảo và đặc biệt là phải có giọng ca cho đúng với tên gọi của nghề. Còn ở đây, ngoại hình của anh trông rất bần, nhìn anh bước ra sân khấu tôi trông giống 1 con rùa đang thậm thụt tiến bước với ca khúc Tình Mùa Đông Xứ Lạ, mà anh biết không? đầu rùa được gọi là quy đầu đó anh nên khi anh bước đi nhìn giống quy đầu lúc lắc lắm. Sang đến giọng ca thì tôi biết là anh cố tình mượn cái e của những ca sĩ xưa mà điển hình là giọng hát của cố ca sĩ Giang Tử, nhưng thừa anh bắt chước được khúc đầu thì lại hờ khúc đuôi nên cuối cùng thì mèo lại vẫn hoàn mèo, mà ễnh ương thì chỉ ra đồng mà ộp oạp về đêm thôi anh ạ.

Lâu rồi tôi mới có dịp gặp lại vợ chồng hài vô duyên Quang Minh - Hồng Đào, ngỡ rằng lâu rồi không xuất hiện trên sân khấu này thì họ sẽ chuẩn bị kỹ lưỡng cho kịch bản và rèn luyện thêm về diễn xuất để màn trở lại thêm phần ấn tượng nhưng họ làm tôi thất vọng hoàn toàn, họ quả không hổ danh “ĐỆ NHẤT VÔ DUYÊN”, kịch bản thì nhảm chán, cách diễn xuất rập khuôn. Hồng Đào vẫn giữ tính nói nhiều và cười nhạt, còn Quang Minh thì muôn thưở vẫn giữ dáng đi lụng khụng và những cái trợn mắt chằm ăn nhập. Tôi thấy Hồng Đào nên về đọc truyện với bác Nguyễn Ngọc Ngạn và Quang Minh thì nên trở về với nghề lồng tiếng phim sẽ hay hơn. Và cái cực điểm vô duyên và xàm xí của vở kịch này là 2 anh chị đã cho Daniel Phú và Mai Tiến Dũng tham gia. Tôi xin nói về Mai Tiến Dũng trước, anh làm ca sĩ đã không hay vì hát không rõ chữ (giống đầy lưỡi) thì nay đóng kịch lại càng tệ hại, cử chỉ thì éo lá, nhả nhớt, chỉ biết đứng chông mông (như muốn được ai thọc hậu môn) và ưỡn ngực, nếu anh muốn thì anh có thể lột sạch trần truồng rồi đứng khoe “hàng” cũng chẳng sao vì show diễn này cũng đã quá dung tục rồi, thêm phần anh khoe của nữa cũng chẳng thừa, còn hơn là anh cứ ưỡn ẹo lấp lửng như vậy. Đến Daniel Phú, tôi không biết là anh đã lột tay cho Hồng Đào (kịch bản) và cô Tô Ngọc Thủy (xuất hiện trên sân khấu) bao nhiêu tiền để được thêm vai vào vở diễn, chỉ biết rằng với số tiền đó anh có thể dùng để đến trường học cho có nhân phẩm và tư cách của 1 con người. Tại sao những người đồng tính luyện ái vẫn bị kỳ thị, khinh chê là tại vì có những hạng người giống như anh, anh lên sân khấu làm những trò rẻ mạt để được thỏa mãn cái tính đê hèn trong nhân cách và con người do cha mẹ anh sinh ra anh. Tôi đã chứng mắt anh từ DVD Xin Lỗi Em Chỉ Là Con Quỷ của diễn viên Thúy Nga nhưng tôi đã nương tay, không dả động gì tới anh nhưng lần này thì tôi không thể im lặng được nữa. Anh đúng là 1 loại quái thú, quái thai chưa được định hình, hoặc nói theo ngôn ngữ của đám trẻ bây giờ thì anh là con quái vật sinh lệch múi giờ. Trong suốt phần xuất hiện của anh, tôi thú thật là tôi chỉ tóm gọn về anh trong 2 chữ TỒM LỘM. Trời đã tội nghiệp cho anh nửa người nửa ngợm nên cho anh được cái nghề sống nhờ mấy sợi “lông” đàn bà thì cứ yên phận đi, anh bon chen lên sân khấu làm gì để có ngày tiền mất tật mang(4). Tôi cũng có vài lời nhắn gửi riêng tới chị Hồng Đào: tôi biết vở kịch này chị là tác giả

nhưng hỏi thật, chị có thấy nhục khi diễn trong vở kịch này không? phần tôi thì tôi thấy mắc cỡ giùm chị nhiều lắm chị ạ, chị đã từng là 1 diễn viên sáng giá khi còn ở trong nước, ra đến Hải Ngoại tiếp xúc với lối sống văn minh mà tôi thấy chị chẳng văn minh tiến bộ được chút nào mà toàn là thụt lùi, đồ đốc không phanh. Tôi biết có lẽ do áp lực cơm áo gạo tiền nên chị mới cầu thả trong nghệ thuật như vậy, thấy kẻ có tiền hám danh(5) là chị liền bốc hốt vào kịch của chị để kiếm thêm chút cháo vì trình độ vợ chồng chị như hiện nay thì... chẳng có bầu show trình độ cao nào bỏ tiền ra mướn về diễn đâu. Nhưng ham hố gì thì cũng có giới hạn của nó, chị đã và đang coi rẻ khán giả có nhận thức, chị coi thường nghệ thuật quá thì xin thưa sớm muộn gì Tổ Nghệ Thuật cũng sẽ lấy lại chén cơm trên tay chị, mà tôi tin chắc rằng ngày đó cũng không còn xa lắm đâu nếu chị vẫn cứ tiếp tục như vậy. Cần thận chị nhé!

Cùng chung mạch diễn với vở kịch của Hồng Đào là vở Thần Chém Thần Gió của Chí Tài - Trường Giang. Đây cũng là 1 vở kịch không nội dung mà là những mảng miếng hài thọc léc cũng không cười được ghép lại 1 cách vụng về, rối rắm. Chí Tài có 1 khuôn mặt rất hề nhưng để làm được 1 thằng hề có thể chọc cười khán giả thì trình độ của anh còn kém xa lắm. Nếu ra sân khấu mà chỉ có bộ mặt đàn như ngỗng ỉa mà có thể trở thành nghệ sĩ thì cỡ như anh đập chết cũng mỗi tay. Tôi lúc nào cũng chỉ có 1 lời khuyên, nghệ nào thì về với nghiệp đó, anh là nhạc công thì nên về với ban nhạc (có thể do vợ anh "ca sĩ: Phương Loan" hết hơi hát, nên ban nhạc đẹp rồi anh Chí Tài nhỉ), còn nếu đã lự nghề thì về làm cu-li hốt rác cũng xong, đừng lòn cúi bôi tro trát trấu vào bộ mặt đã không còn lành lặn của ông Tổ Nghệ Thuật (Việt Nam) nữa. Còn Trường Giang, anh là 1 món lạ nhưng không ngon trong bữa cơm nghệ thuật. Anh lạ vì anh nói tiếng Nẫu, 1 thứ tiếng trọt trẹ, khó nghe, chính cái lạ đó đã giúp anh nổi tiếng nhưng cái tiếng cười của anh thì đem lại cho khán giả không nhờ vào tài năng và diễn xuất của anh (có thể nói nhờ anh chửi đồng ca sĩ tên tuổi trong thời gian đầu mà khán giả Việt Nam rất khoái), mà nó đến từ cái bất thường của anh. Nếu bỏ qua cái ngôn ngữ vùng miền của anh thì anh chẳng có gì ngoài việc lên sân khấu chằm chọc người nọ và xiên xỏ người kia mà thôi, rồi khuôn mặt ngơ ngơ ngáo ngáo như đứa mới đi chơi với nàng tiên nâu về. Tôi xin hỏi anh, trong vở kịch anh diễn này, có chỗ nào, điểm nào được coi là điểm nhấn hay không? Xin hỏi anh đoạn nào anh cho là đoạn cao trào và khúc nào là khúc lặng? Hay tất cả đều luông tuông, hời hợt? Phải chăng tiếng cười chỉ đến từ khuôn mặt ngây ngây dại dại của anh và chấy xệ kiêu chó mặt xệ của Chí Tài!??

Ca khúc Hoài Cảm (Ngọc Anh, Trần Thái Hòa, Thiên Tôn, Đình Bảo) sẽ hay hơn và sẽ hoàn chỉnh hơn nếu Ngọc Anh đừng chuyển tone hát Opera, vì khi nghe cô hát loại opera thì những khuyết điểm trong giọng hát của cô hiện lên rất rõ nét. Trong tân nhạc Việt Nam, ngoài danh ca Thái Thanh và ca sĩ Lê Dung có đủ trình độ biểu diễn Opera ra thì không còn ai nữa. Vì đây là 1 thể loại rất khó, đòi hỏi người hát phải có âm vực rộng, quãng giọng trải dài và đặc biệt là phải trình diễn với ban nhạc live, không kỹ thuật phòng thu. Còn đây khi cô phá lên 4 tone, giọng của cô liền bị đứt và đồ hột, cột hơi bị rung và mờ, hơn nữa cô lại quá chú ý đến khẩu hình miệng nên âm phát ra bị biến dạng.

Tóm lại, nếu muốn làm 1 điều gì đó thì phải lượng sức mình Ngọc Anh nhé, chị đừng cố gắng trèo cao để rồi 1 ngày nào đó mới phát hiện mình chỉ là 1 con mèo 3 chân.

Tiếp tục cho chủ đề kịch nhảm, kịch không nội dung là vở kịch Gia Đình Tuổi Thân (Hoài Linh, Việt Hương, Hoài Tâm, Anh Đức). Tôi không có nhận xét gì về nội dung vì nó hoàn toàn không có, tôi chỉ đưa ra sự nhìn nhận về những diễn viên tham gia mà thôi. Việt Hương nếu tôi dùng ngôn ngữ miền Bắc thì tôi phải gọi cô là thứ miệng mồm quang quác tan nát gia đình. Cho dù với bất cứ vai diễn nào thì cô vẫn hiện lên cái nét mặt gian manh, xảo quyệt và cái bản tính lằng loàn trác nết. Coi cô diễn trên sân khấu nói thật thà là tôi ra chợ coi mấy cô bán rau bán cá ngoài chợ nói chuyện còn hay hơn và thật hơn cô, tội tình gì phải tốn tiền để ngồi xem 1 con búp bê bị hỏng múa may quay cuồng trên sân khấu. Đến anh Hoài Linh, không biết đến bao giờ anh bỏ được cái thói cười trước khán giả, anh nói là anh yêu nghề, tôn trọng nghiệp tổ, vậy anh có tôn trọng khán giả không thưa anh? Và anh có tôn trọng từng vai diễn của anh hay không? Đối với 1 diễn viên khá lâu năm như anh thì anh cũng nên hiểu cái câu: Diễn viên mà rung rung thì khán giả nức nở đó mới là diễn viên chuyên nghiệp anh ạ. Còn anh thì mỗi khi lên sân khấu là anh nhe răng ra cười trước rồi, khán giả cười không phải vì anh hay mà cười, mà khán giả có nhận thức cười dùm cho sự trơ trẽn của anh hoặc tiếng cười đó được phát ra từ những máy thu âm có sẵn, vì tôi thấy thật sự tiếng cười đó không mấy may thay đổi qua biết bao chương trình. Một người diễn viên chân chính họ sẽ có những giây phút thăng hoa trong nghệ thuật, nhưng tất cả những vai diễn của anh chỉ chứng minh cho sự tụt hậu, cái sau không bằng cái trước. Có lẽ do anh đang rất cần tiền để buôn Tổ (xây nhà thờ Tổ) nên anh ngày càng rề rúng trong từng vai diễn, chỉ cần được lên sân khấu để nhặt tiền là anh đã đủ vui nên quên hết bốn phận của một người diễn viên chuyên nghiệp. Nhấn với anh rằng, anh đang có ý định buôn Tổ thì cũng nên tôn trọng cái nghề mà Tổ đã “bỏ thí” cho anh để mà kiếm tiền làm vốn, chứ anh khinh thường nghiệp Tổ trong lòng anh(6), khinh thường khán giả như vậy thì Tổ nào chứng giám cho anh. Hoài Tâm là người cho tôi nhiều ấn số nhất, tôi biết vì đâu mà anh có thể được gọi là 1 diễn viên? Vì sắc, thanh, tài, tướng anh đều không có, mà thay vào đó phôi, dị, trơ và nhảm, cái bộ dạng của anh lên sân khấu là 1 sự sỉ nhục cho giới diễn viên và là niềm tủi hổ cho những người đồng tính. Thường thì tốt khoe, xấu che còn anh cái tốt thì không hề có mà cái xấu thì có quá thừa. Đúng ra với hạng người như anh thì nên tìm đến khe suối góc rừng để tìm đến bầy dã nhân mà chung sống, anh sống trong cộng đồng loài người mà tư cách hành động, cử chỉ còn thua 1 con vật. Đem thức ăn dụ dỗ 1 con chó chưa chắc nó ăn vì nó biết cái nào đáng ăn cái nào không, còn thứ ăn tạp như anh mang danh diễn viên để làm những trò lố lăng, dâm loạn trên sân khấu thì nói thật loài chó cũng sẽ mang tiếng nhục khi bị đem ra so sánh với anh. Nếu anh thèm khát được làm đàn bà thì tôi khuyên anh nên mau chóng thực hiện giải phẫu đi, đừng hóa trang giả gái làm những trò ti tiện trên sân khấu nữa mà tội nghiệp cho hình ảnh người phụ nữ và cho cả những người chuyển đổi giới tính chân chính. Như đã nói ở trên, Anh Đức là 1 diễn viên có cũng chẳng thừa, không có cũng chẳng thiếu, không nếu đau mà không ngứa trong 1 vở kịch nên không đáng để tôi nhắc tới, nhưng

nếu tương lai học theo những cái không ra gì của những diễn viên tôi đã từng nhắc tới thì tôi cũng sẽ không buông bỏ.

Tôi cũng đoán sẽ là No More với Hoàng Mỹ An vì sau lần xuất hiện này, cô chắc chắn sẽ được những kẻ thừa tiền lắm bạc bao bọc vì những điệu nhảy xoạc chân, xoạc háng như đang tìm vật lấp vào chỗ trống của cô cộng thêm những lời mời chài mai mối của má mì Trần Thành cô sẽ nhanh chóng bắt kịp bước chân làm gái bao của những lớp ca sĩ đàn chị tại Hải Ngoại lẫn Việt Nam sang Hoa Kỳ du lịch hiện nay. Mà nghĩ cũng hay, để được xuất hiện trên sân khấu Thúy Nga thì cô cũng phải chi trả 1 khoản tiền lót tay không hề nhỏ(7), vậy sao cô không dùng số tiền đó để mua lấy đạo đức, nhân phẩm mà lại dùng tiền đó để được bước lên sàn rao bán xác thịt như 1 con điem trong kỹ viện nhỉ? Không lẽ có 1 lời nguyên định mệnh rằng tất cả ca sĩ (trẻ) khi được bước chân vào Thúy Nga đều trở thành trai bao, gái gọi hay sao (nếu có chồng thì phải bỏ chồng sớm?) Hay trung tâm Thúy Nga thực sự là 1 ổ mại dâm trá hình?!?

Để trả lời cho câu hỏi trên của tôi chính là vở kịch Chuyến Xe Cuối Cùng (Hoài Linh, Chí Tài, Thúy Nga, Hoàng Khánh). Đúng!... Trung tâm Thúy Nga đúng là 1 ổ mại dâm thật sự, họ mặc nhiên để cho các diễn viên thoải mái trườn bò, đu bám, leo cưỡi lên nhau trên sân khấu, những động tác, từ ngữ vốn chỉ xuất hiện nơi chốn phòng the thì nay được phơi bày trước mắt bàn dân thiên hạ. Có thể sau chương trình này, bà chủ Tô Ngọc Thủy sẽ công khai cho ca sĩ và diễn viên dưới trướng ra tiếp khách nên show diễn này là 1 màn chào sân đầy khiêu khích và giá trị rất cao trào sáng giá.

Chương trình gồm những vở kịch và bài hát đã tẻ như vậy, thì tôi nghĩ rằng ca khúc kết màn phối hợp với trình diễn thời trang sẽ vớt vát được chút đỉnh nhưng đây là cái tát thẳng vào mặt những ai yêu mến nghệ thuật nói chung và thời trang Việt Nam nói riêng. Tôi năn nỉ, van xin những anh thợ may (đồng tính) đừng đem chiếc áo dài ra làm nhục và xé nát nó nữa. Tự bản thân chiếc áo dài đã đẹp lắm rồi, từ nét sang trọng, kín đáo của chiếc áo dài raglan cho đến nét quyến rũ, kiều sa của chiếc áo dài cổ thuyền (áo dài bà Nhu) đã là một tuyệt tác để tôn vinh vẻ đẹp người phụ nữ Việt Nam. Nên các anh thợ may không cần phải gắn đuôi gắn hột lên làm gì cho rườm rà rối mắt. Biết bao nhiêu lời ca và tiếng nhạc đã ca ngợi những chiếc áo dài đơn sơ thuần khiết của nữ sinh Gia Long, Đồng Khánh nhưng có ai ca ngợi những chiếc áo dài râu rồng đuôi phụng của các anh không? Nếu trình độ chưa đủ thì xin đừng đem quốc phục VN ra lăng nhục nữa nha mấy anh thợ may.

Bonus song: Tình Yêu Trả lại Trăng Sao (Tâm Đoan) là tiết mục cho tôi nhiều xúc cảm nhất. Tôi nghe cô Tâm Đoan hát mà tôi thấy ngậm ngùi cho bác Lê Dinh và hoài niệm về tiếng hát của cô Hoàng Oanh biết dường nào. Như tôi đã nói, nhạc vàng là dòng nhạc chuyên chở tình cảm nên ca sĩ thể hiện họ hát bằng cái tâm, cái rung động nội tại của tâm hồn người nghệ sĩ, giữa ca sĩ và nhạc sĩ họ tìm được sự đồng cảm nên bao chất chứa u hoài của người nhạc sĩ gói gắm trong bài nhạc đều được ca sĩ chuyển tải 1 cách trọn vẹn

và rõ nét. Họ hát chân phương, mộc mạc, không hoa hòe hoa sói nhưng đó là những tâm sự và kỷ niệm. Còn cô Tâm Đoan khi hát ca khúc này cô đã cố tình thêm thắt những phần luyến láy, nghẹn ngào trong khi giọng hát lại vô hồn nên nghe rất giả tạo. Thú thật nghe cô nức nhen mà tôi cứ ngỡ cô đang cố gắng nuốt lấy những giọt nồng ái ân còn sót lại trong khuôn miệng.

Xin thưa, hên là tôi không phí thời gian để ngồi xem show trực tiếp của Thúy Nga thu hình tại Hải Ngoại (mới xem qua DVD trên YouTube) mà tôi cứ ngỡ rằng mình đã về đến Việt Nam để coi Duyên Dáng Việt Nam hoặc Gala Cười chẳng hạn. Vì các ca sĩ và tất cả các diễn viên trong chương trình lần này đa phần đều đến từ Việt Nam, có cả NSND lẫn NSUT gạo cội và sáng giá vậy mà lại hoàn toàn bình yên, không hề xảy ra những chuyện biểu tình chống đối giống như đã từng xảy ra với NSND Hồng Vân(9). Vậy nguyên nhân do đâu? Có thể đoán do bà chủ Thúy Nga chi tiền để bịt mồm các bác “chống gậy” tại Hải Ngoại? Hay chỉ cần các vị NSND, NSUT chịu từ bỏ tạm thời cái danh xưng cao quý mà Đảng và nhà nước đã trao tặng(10) là họ có thể nghiêm nhiên lên sân khấu trình diễn rồi sau đó lại khăn gói về nước dùng những danh xưng đó để tiếp tục kiếm cơm? Hay là cái đại từ TRUNG TÂM THÚY NGA quá lớn nên dù có Thân Cộng hoặc thậm chí rửa tiền cho cộng sản thì cũng không có vị chí sĩ yêu nước của nền VNCH tại Hải Ngoại nào dám lên tiếng. Tôi thật là khâm phục tài nghệ của bà chủ Tô Ngọc Thủy lắm lắm. Cũng thật là thiếu sót khi không nhắc đến hàng ghế danh dự của các nhà tài trợ, không biết lần này “bông hậu” Thu Hoài đã chung chi bao nhiêu để tần số xuất hiện trên màn hình có thể vượt mặt lão bà bà Hạnh Phước. Tội nghiệp cô quá, mỗi lần máy quay quay đến mặt cô là cô phải vội vàng như hươu cao cổ ngھn đầu, mắt mờ màng như đang tận hưởng(11)... Nếu cô thích lên hình như vậy thì với khả năng kinh tế của cô mua bao nhiêu máy mà chẳng được, rồi sai mấy bạn diễn viên (hay dàn đồng tính bên VN) đang bợ dít cô mà đến nhà đứng ở từng phòng mà quay cho cô, đâu cần phải bỏ tiền cho bà chủ TTTN để được vài giây ngắn ngủi như vậy. Nhân vật cuối cùng tôi nhắc đến chính là khán giả, không lẽ qua đến Mỹ ăn sung và mặc sướng, bơ sữa ngậп hợп nên mỡ dòn lên não hay sao mà những chương trình nhảm nhí như vậy cũng có thể nhe răng ra cười, những thứ lưu manh, bá vợ quý vị cũng coi là nghệ sĩ. Số tiền quý vị bỏ ra để mua vé tôi nghĩ quý vị nên dùng để mua mắt kiếng đeo vào để nhìn cho tỏ, để phân biệt được cái nào là nghệ thuật, cái nào là dung thuật. Còn nếu như đầu óc quý vị tối đen như bùn đất, đèn pha rọi không sáng, laser bắn không thủng thì thôi tôi cũng đành chịu để quý vị tiếp tục làm miếng mồi ngon cho những kẻ AN CỐM QUỐC GIA, THỜ MA CỘNG SẢN (dành cho những vị có vé PBN coi miễn phí và những khán giả được sắp đặt trúng thưởng với phần “Đố Vui Có Thưởng” vì nhìn những người trúng toàn là gương mặt quen quen).

PS: Trong bài viết này tôi không sử dụng 2 chữ Nghệ Sĩ, vì thật ra những người tham gia ca hát và diễn trò trong chương trình PBN-116 chủ đề Nụ Cười Đầu Năm của Trung Tâm Thúy Nga, họ không xứng đáng được mang 2 chữ Nghệ Sĩ.

Trả lời phần đánh dấu:

1. NSUT Hoài Linh (quay 2 lần vẫn không áp-phê với khán giả).
2. Nếu dành cho công nghệ lãng xê của ba “nuôi” sai báo chí từ Việt Nam
3. Việt Nam thì khá nhiều, Hải Ngoại thì TTTN hầu như rập khuôn với tất cả nữ ca sĩ
4. Mặt đơ vì hám danh tiếng người ShowBiz và khoe của thì miễn bàn nhé
5. Mỗi lần show riêng của anh chị (QM - HĐ) thì ngoài tài trợ ra, còn được moi thêm diễn tuồng cộng thêm mua nhiều vé cho bạn bè đi xem
6. Tự tâm anh hiểu, vì ra ngoài thì ai mà không khoe, tôn thờ Tổ, thực tâm thì...
7. Nghe nhiều người đồn là \$100,000/3 show thâm hình, đi show về trả lại 30% cho chủ
8. Màn diễn ngồi lên cỡi (như kiểu SEX cỡi ngựa) ngoài ra còn châm chọc do cái quần (có thể nghĩ Hậu Môn) kẹt với Dây Kéo Quần
9. Show Kỹ Nghệ Lấy Tây, không biết là do những show diễn kế tiếp chọc hay do sự xáo động của Tuần Báo Việt-Weekly
10. NSND hay NSUT có thể chỉ được dùng trong nước, cho nên phần hài kịch “Tô Ánh Nguyệt Remix” cô Mc Nguyễn Cao Kỳ Duyên gọi trống 2 chữ: Ngọc Giàu (hoàn toàn không có NSND hay Nghệ Sĩ Ngọc Giàu)
11. Nghe nói, ngoài tiền bỏ ra tài trợ (quảng cáo 1 show là \$10,000 phải ký nhiều show), nếu muốn ngồi coi hàng VIP (đầu tiên 1 ghế \$5000.00) nhưng cảm để ghế trống nếu đi vệ sinh là phải về gấp, ngồi hàng ghế đầu phải hú cho to, phải vỗ tay thiệt mạnh (như bà chủ bút: Diễm Phúc của tạp chí Diễm)

Phương Tùng

Nguồn: Internet e-mail by MD Triều Nguyễn chuyển

*Đăng ngày Thứ Bảy, January 30, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQT/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*